

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Malvm Svmmi Mali Sive De infinita grauitate peccati
mortalis Libri Qvinq[ve]**

Pelecycus, Johannes

Monachii, 1615

V. Improbus in excusationem suorum sceleru[m], nefariè affert Deum illa
permittere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52025](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52025)

à recto motu. Nihil ergo dum
habet impius, quo se tueatur &
defendat, habet autem, quo se
in multis accuset, Deoq; glori-
am dare debeat.

CAPVT V.

Improbis in excusationem suorum scelerum, nefarie affert Deum illa permittere.

SI Deus vellet, facillimè posset impedire, ne mala vlla ab homine fierent, si ei scilicet gratiam efficacè daret, per quam in amore & obedientia Dei perseveraret: id tamen nō facit, sed ab eo illa fieri sinit, vt Deus ipsemet per Psalmistam his verbis testatur: *Dimisi eos secundum desideria cordis eorū, ibunt in adinventionib. suis* hoc est, peccatis ab ipsis inuentis. Idem asserit D. Paulus, cum sic scribit. *Qui in præteritis generationibus dimisit omnes gentes ingredi vias suas*

ps. 80. 13.

act. 14. 16.

peccata nimirum. Experiētia
idem notius est, quàm ut vel do-
ctus, vel indoctus, in dubiū vo-
care possit. Hinc si impius cōclu-
dat Deum peccati causā esse, si-
cuti homo peccati causā existit,
cū quòd impedire potest, non
impedit, perperā cōcludet; in e-
uitādis enim seu impediēdis ma-
lis futuris, nō est par ratio Dei &
hominum; homines siquidem
legibus astricti sūnt, Deus autem
supra & extra leges positus est,
carens videlicet superiore à quo
leges accipiat. Iam ille tantū
peccat, qui potest, & debet malū
impedire, & id non facit; non is
verò qui impedire tātūm potest,
nō etiam tenetur; cuiusmodi est
Deus opt. Max. Id ostendit San-
ctus Doctor exēplo demersionis
nauis, quę peregrino tāquā caus-
sę nō adscribitur, qui illa veheba-
tur, quātumuis eā impedire po-
tuerit,

I. 2. q. 79.

ar. 1.

*In Ench.**c. 9. & 10.*

tuerit, sed soli nauclero, qui ex officio impedire debebat. Dictis addo cum D. Augustino, Deum non tantum permittere peccata ab homine fieri, sed velle etiam illa permittere fieri. Si obijcias: Deus vult permittere peccata, igitur vult fieri peccata, adeoque peccatorum causa est, consequentia, antecedente concessio, negatur; toto enim caelo duo ista distinguntur; illud enim bona, hoc malae voluntatis est, in summo praesertim rerum omnium moderatore, ad quem spectat non impedire cursum rerum, quamuis defectibilem, ut hinc ostendat primum quid per se possit liberum arbitrium; deinde, quid eius gratiae beneficium, iustitiaeque iudicium, ut loquitur S. Augustinus. Adiungo & illud, Deum etiam justè velle permittere fieri peccata ab homine; sic enim legem

*Lib. de cor.**& gr. c. 12.*

ille ca
mam
aturan
tratu
facit;
dicitur
admini
remotus
rius no
lem fec
ro arbit
lumq; i
niens fu
prout ip
dem ear
non tam
Si enim
fieri, vbi
in cond
miserico
lis? vbi
dicandis
vniuersi
rebus hu

ille causſæ primæ, iuxta D Tho- *Lib. 7. de*
 mam, exequitur, quæ est, vt cre- *ciuit. c. 30.*
 aturam liberam permittat arbi- *Lib. 4.*
 tratu suo agere, adeoque benè *118 Gen.*
 facit; Verè enim ab Augustino *Lib. 7. de*
 dicitur: *Deum quacumq; creauit sic*
administrare, vt suos exercere & age-
re motus sinat. Cùm igitur, vt Pere- *Lib. 4.*
 rius noster ait, naturam rationa- *118 Gen.*
 lem fecerit Deus præditam libe-
 ro arbitrio, quod ad bonum ma-
 lumq; iuxta flexibile est, conue-
 niens fuit, vt eam agere sineret,
 prout ipsa veller, adiuuâdo qui-
 dem eam ad bonum faciendum,
 non tamè ad malum impellèdo;
 Si enim nihil mali Deus sineret
 fieri, vbi eluceret clementia eius
 in condonandis peccatis? vbi
 misericordia in subleuandis ma-
 lis? vbi iustitia in sceleribus vin-
 dicandis? vbi tantus in hac rerū
 vniuersitate, præsertim verò in
 rebus humanis decor & ornatus

K enite-

eniteret? Neque verò propterea
 decet aliquid non fieri à Deo
 quòd eius occasione nonnulli
 deteriores futuri sint; cùm oc-
 casio illa non sit data, sed accep-
 ta; nec proueniat ex cõsilio pro-
 positòq; & culpa facientis, sed
 ex prauo peruersoq; animo abu-
 utentis, alioqui nullam homini-
 bus legem dari oporteret, quip-
 pe cùm ea pleriq; homines abu-
 tantur: nulla institutã fuissent
 sacramenta, nec filius Dei incan-
 nandus, nec mittendus ad ludam
 fuisset, nec mortem pro redem-
 ptione hominũ subire debuisset.
 Quod si obijcias: Deus permit-
 tit iustè peccatũ, rectè igitur ego
 pecco. Ad id D. Fulgentius re-
 spondet negando consequentiam.
 permittitur enim aliquid iustè
 & licitè, quod iniquè & iniustè
 patratur: Iustè Deus permittit
 peccata, iniustè peccat homo.

*Lib. I. ad
 Mon. c. 13*

iustè
 Deum
 quia
 audac
 pecca
 forma
 perbra
 dem, e
 catis p
 venen
 tudin

*Pratenc
 & m
 x*

IMpi
 mali
 cessari
 negat,
 sit, cui
 qui in p

inſtè tamen punietur, tum quia
Deum blaſphemia onerat, tum
quia ex bonis mala, ex ſanitate
audaciam, ex vitæ longitudine
peccatorum multitudinem, ex
forma libidinem, ex diuitijs ſu-
perbiam, ex poteſtate tyranni-
dem, ex miſericordia Dei, in pec-
catis perſiſtentiam, ex floribus
venenum, ex melle fellis amari-
tudinem depromit.

CAPVT VI.

*Præſtendit impius ſibi deeſſe ſufficiens
& neceſſarium gratia diuina au-
xilium, quo peccata vitare
poſſit.*

Impia hæc eſt vel cæcitas, vel
malicia: Ille ne ſufficiens & ne-
ceſſarium gratiæ auxiliū homini
negat, quo peccatum vitari poſ-
ſit, *cuius lumen ſuper omnes ſurgit?* *Iob. 25. 3.*
qui in perditionibus non delectatur? *Tob. 3. 22.*

K 2 *cuius*